

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Henrici Valesii Annotationes In Librum Undecimum Historiae Ecclesiasticae
Philostorgii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

HENRICI VALESII
 ANNOTATIONES
 IN LIBRUM UNDECIMUM
 HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ
 PHILOSTORGII.

In Caput I.

Το ζ' εἰς ἔλαεν ἐπιβάλλω. Rectius in Nicephoro scribitur ἐπιβάλλω. Paulò post, ubi legitur, τῆς ἐπινοίας τὸν ἀρθραγῶν ἀπάγειν. In MS. codice Bocharti adscriptum est ad marginem, ἵσως ὑπονοίας.

ἑαλειντιανὸς ὑπεκρίνατο. Procul dubio scribendum est ἀπεκρίνατο, ut legitur apud Nicephorum in lib. 12. Et paulò post, ubi excusum erat, διότι βασιλεὺς, &c. Emendavi διότι βασιλείων, &c. ut scriptum est in codice Bochartiano, & apud Nicephorum.

τὸ χεῖρ. Hujus loci sensus admodum obscurus est. Nicephorus quidem in libro 12. cap. 28. hunc Philostorgii locum ita interpolavit, ἔπει τὸ τὸ ποταμὸν χεῖρ. μετὰ τὸν ἡμέρας παύσει τισὶ χολάροντα, &c. Id est, ut vertit Langus: Cum enim pransum in abditiore regia loco ad fluminis ripam meridiano tempore ludico cuiādam vacantem vidisset, &c. Verum Philostorgii verba aliud sonant. Non enim dicit Philostorgius, ἔπει τὸ τὸ ποταμὸν χεῖρ, sed ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸ χεῖρ καλινθίδιον. Quæ Latino sermone interpretata significant, Labrum fluvii emergentem. Sic igitur hunc locum intelligo, Valentianum juniorem post prandium oblectamenti causā, unā cum paucis quos secum habebat scurris, ad fluvium se contulisse, qui Viennense Palatium alluebat, & in colabra meruisse ac volutasse, ad bullas in aqua excitandas. Lego igitur, οὐκ ἔστιν ἰματιοσυνθεῖ. Id est, unā cum suis, quibuscum hujusmodi ludicris vacare consueverat.

In Caput II.

Pag. 527. βασιλῖα ἀπεινώσει. Holstenius ad oram sui codicis emendavit βασιλεύειν, ex codice Scoriacensi, ut opinari licet. Nullam enim notam adjecit, quā significaret emendationem hanc ex ipsius conjectura profectam esse.

βασιλεὺς ἀπεινώσει σίφανον. Non dubito quin scribendum sit ἀπεινώσει. Eundem errorem jam supra observare memini.

A ἐν ἡλοῖς δὴ βασιλείων. Corrupta sunt hæc verba, nec quomodo restitui possint equidem video. Certè Nicephorus hunc Philostorgii locum describens, ea pratermisit. Incipit enim ab his verbis: αἱ ὑψηλὸς τὸ βίον καταλύει τὴν ἐξουσίαν. Quæ verba Joannes Langus perperam interpretatus est hoc modo: Cum ad finem vitæ satis longum pervenisset. Atqui non hoc dicit Philostorgius aut Nicephorus sed Theodosium Imperatorem, illusterrimum ac beatissimum vitæ finem adeptum esse. Quippe qui post tot victorias de Tyrannis relatas, duobus filiis Imperatoribus relictis, in suo lecto expiravit.

In Caput III.

B ἡμεῖς ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς. Scribendum existimo μετὰ τὸν ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς; quam scripturam in versione mea sum sequutus. In MS. codice Samuelis Bocharti scriptum inveni, ἡμεῖς ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς; & in margine adscriptum est eadem manu, ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς. Quam lectionem si sequamur, sensus erit, Rufinum & Stiliconem nomen quidem atque habitum Imperii recusasse, nec voluisse illud tanquam hereditatem cum Imperatoribus suis sortito dividere: Vim tamen ejus ac potestatem penes se retinuisse. Sed verba Græca, meo quidem iudicio, hunc sensum non admittunt. Ait enim Philostorgius, ἑκάτερον τῶν βασιδίων ἡμεῖς; quod significare non potest: Partiri cum utroque Imperatore. Dicendum enim esset ἡμεῖς οὐκ ἑκάτερον. Quare prior interpretatio magis placet, quam confirmat etiam Nicephorus in lib. 13. cap. 1. ubi pro verbis illis, ἡμεῖς ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς, ponit simpliciter χεῖρ ἡμεῖς.

ἡμεῖς χεῖρ ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς. In MS. codice Samuelis Bocharti defunt verba illa, ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς. Quæ quidem otiosa proflus mihi videntur ac superflua. Sed post verba illa, ἡμεῖς χεῖρ ἡμεῖς desideratur integra pericope, quam nos ex conjectura restitimus hoc modo: ὁ μὲν σελίχων ἐν σπρωτῶν, ὁ δὲ βίφιν ἐν ὑπάρχει προσσηρεῖα, &c. Quæ quidem conjectura nihil certius esse existimo. De amobus enim simul loquitur Philostorgius. Nicephorus tamen vulgatam scripturam sequutus est in cap. 1. lib. 13.

ἡμεῖς

ὁ σιλίχων ᾧ. Ante hæc verba deerat integra A pericope, quam nos ex optimo codice Samuelis Bocharti adiecimus in hunc modum, ὁ δὲ γδ ἐφθί- νθη, ἔ. τὸ τ βασιλείας ὄνομα εἰς ἑαυτὸν μετακένειν ἐτιχράζειν. Quam scripturam confirmat Nicephorus in capite i. libri 13.

ἐν τῷ λεγομένῳ ἐπιβουλίῳ. De hoc tribunali quod erat in septimo, multa notavi in Commentariis ad Ammianum Marcellinum pag. 316. quæ Jacobus Gothofredus in Annotationibus ad hunc Philostorgii locum magna ex parte descripsit.

ἰε στρατοῦργοι. Quinam sint isti qui ad delectus militum agendos missi erant, non satis expressit Philostorgius. Videntur tamen fuisse principales milites, quorum maxima erat auctoritas in exercitu: Quos Rufinus pecunia corruperat, ut Imperatorem ipsum proclamarent. Hæc vox tamen mihi valde suspecta est, nec video quomodo convenire possit huic loco. Nam Philostorgius paulò ante dixit, universos milites infensos fuisse Rufino. Cur ergo nunc στρατοῦργοι isti Rufinum purpurâ inducere conantur? omnino ἀσφαλτοῦργοι scribendum hic mihi videtur, non στρατοῦργοι. Astrologi enim seu Mathematici Rufino imperium prædixerant. Occisus est autem Rufinus eo ipso die, quo Astrologi illum Imperatorem fore præauntiaverant.

εἰς τὸ ἀφίκοψιν. Melius ni fallor scriberetur ἀφίκοψιν. In Manuscripto codice Bocharti scriptum inveni περίκοψιν. Sed Niccphorus emendationem nostram confirmat, ἀφίκοψιν enim posuit, quod idem est ac ἀφίκοψι.

In Caput IV.

καὶ πῶς τὸ φραιποσίτη τιμὴν ἀνάθε. Addenda videtur præpositio hoc modo, ἔ. ἰς πῶς τὸ φραιποσίτη, &c.

In Caput VI.

Pag. 529. Βραυκανομένων. In Manuscripto codice Samuelis Bocharti legitur βραυκανομένων cum diphthongo. Et ad marginem adscriptum est eadem manu, ἰως κραυκανομένων. Sed nihil opus est hac emendatione, cum βραυκανομένων Græca vox sit, ut testatur Hefychius his verbis, βραυκανομένη δὴ τὸ κλαίουσαν παιδίων λέγουσιν, αἰ μίμημα φωνῆς.

Βραυκανομένη ἀπεκρήματο. Longe melius in codice Samuelis Bocharti scribitur κοσμήματα. Quam scripturam confirmat Niccphorus in cap. 4. lib. 13, ubi hunc Philostorgii locum ita expressit, κόσμοις σκεπτάμενοι ἐξήσαντο, ἔ. μόνον ἔχοντες βασιλεῖ ἀμειννοῦσιν. Πυρρινάμ igitur intelligo, quâ Eutropius Kalendis Januarii, dum Consul procederet, usus fuerat.

κατὰ τὸ καλὸν παντοχίον. Rectius in codice Bocharti scriptum est παντίχιον, & ad marginem annotatum eadem manu; vel πανίχιον. Nam prior quidem scriptura erat cum τ; sed postea medium inter τ & ι insertum est longiusculum. Ex quo conijcere licet, scriptum fuisse in hoc codice παντί-

χίον cum diphthongo, quemadmodum scribitur apud Sozomenum in lib. 7. cap. 21. Dicta est autem ea Statio Panticium, eò quòd nihil aliud haberet quàm murum. Ab eadem causa Panormus olim nominata est urbs Sicilia. Cæterum non assentior Gothofredo, qui σωιδείον hoc loco interpretatur Consistorium. Atqui σωιδείον nunquam Consistorium significat, nisi aliquid amplius addideris. Sic in Hefychii Lexico legitur κοισιτέειον, βείον σωιδείον. Consistorium porò dici non potest, nisi in quo Princeps iudicat, assidentibus Iudicibus Consistorianis, ut alibi notavi.

In Caput VII.

ἡ καθ' ἑκάστον ἐπιζυλθεῖν. Scribendum puto, ἢ Pag. 530. τὸ καθ' ἑκάστον ἐπιζυλθεῖν. Quam lectionem confirmat Niccphorus in cap. 36. lib. 13. ubi hunc Philostorgii locum ita expressit: ἀφ' ὧν καθ' ἑκάστον ἐπιζυλθεῖν, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων ἀν εἰς δωάμεν. Posset etiam scribi, ἡ καθ' ἑκάστον ἐπιζυλθεῖν, &c. In MS. codice Bocharti καθ' ἑκάστον scribitur una voce, non male.

In Caput VIII.

ἰσφακιστῶν τῶ ἐπιβίβαν. Scribendum est procul dubio ἰσφακιστῶν, quemadmodum in MS. exemplari Samuelis Bocharti ad marginem emendatum inveni. De hac Hunnorum irruptione in Orientales provincias Imperii Romani, præter Scriptores à Gothofredo laudatos, loquitur etiam Hieronymus in Epitaphio Fabiola.

μῆτι πρὸς ἄντ' ἀφίκοψιν. Non dubito Pag. 531. quin scribendum sit, ἀφίκοψιν, supple Hauri. Certè in MS. codice quo usus est Bochartus, scriptum erat ἀφίκοψι, accentu in antepenultima, & supra ultimam litteram apponitur n, quæ nota indicare mihi videtur syllabam noi.

κατὰ δὲ ἄπυτα ἀνέκει. Longè rectius in MS. codice Samuelis Bocharti legitur hoc modo: κατὰ τὴν ἰάπυρα ἀνεμὸν ἔ. θρασείαν. Sic etiam in Scoria-censi codice scriptum fuisse testatur Holstenius, qui Latinam Gothofredi interpretationem ita corripit: Ad Iapyrgem autem & Thraciam ventum. Hoc est: Ad Occasum æquinoctialem, & Septentrionem versus. Inde enim Corus & Cactas spirant.

ἔ. Καππαδοκίας ἀναστῆσαντες. In MS. codice Samuelis Bocharti hic locus auctior habetur. Sic enim codex ille: ἔ. Καππαδοκίας τὸ πλεῖστον ἀναστῆσαντες, &c. Id est: Et Cappadociibus magna ex parte in servitutem abactis, ad Pontum usque progressi sunt. ἀναστῆσαντες enim idem est quod ἀναστῆσαντες ποικίλονται. Quod cum non intelligeret Gothofredus, hunc locum pessimè interpretatus est. Cujus versionem Holstenius ad latus sui codicis emendavit hoc modo: Et Cappadociibus vastatis, ad Pontum usque progressi sunt; modisque pessimis, præ aliis Barbaris captivos ipsi affixerunt.